ANUL XIV — Seria II. — No. 230 | 6 PAGINI | 3 LEI | C. | MARŢI 3 IUNIE 1941

GAZETA SPORTURILOR

Director VIRGIL POPESCU | Subdirector Mircea Pop | Prim Redactor N. Papagheorghe

Telefoane: Direcţia şi Ad-ţia 3.26.60; Secretariat 5.91.86; Tipografia 3.26.60

ABONAMENTE: 1 an . . . . . Lei 1000; 6 luni . . . . . » 500; 3 luni . . . . . » 250

Germania a repetat scorul de acum trei ani dar nu şi figura de atunci

Scorul 4-1 în favoarea naţionalei Reichului redă disproporţia de valoare dintre ansambluri, nu însă şi pe aceea a superiorităţii teritoriale

Au marcat Willimowsky (2), Walter, Kobiersky şi Sonny Niculescu

Ultimele decenii au făcut să se remarce o caracteristică, o înclinaţie generală a popoarelor lumii: sportul.

Şi această latură psihologică, comună, a fost şi este folosită ca cel mai fericit mijloc de apropiere, de cunoaştere, a naţiunilor.

Se va reproşa poate că o asemenea cunoaştere nu poate avea valabilitate, deoarece un popor nu se judecă după performanţele sportive standard, după numărul recordurilor mondiale sau continentale, ce deţine, ci după manifestarea lui pe tărâm spiritual.

Desigur că aceasta nu o vom contesta însă trebue să se aibă în vedere faptul că interesul unui popor de a cunoaşte amănunţit felul de viaţă şi manifestare al celorlalte trebue stimulat.

Or, sportul s'a dovedit cel mai serios mijloc de facilitare a unei astfel de înclinaţiuni.

Pornind dela simplul contact sportiv, care apropie tineretul în stadioane se va ajunge la literatura sportivă, la cea politico-socială şi aşa mai departe.

E, desigur, nu numai avântul tumultos al tinereţii care va înlătura cunoaşterea fictivă de până acum — între diplomaţii sau industriaşii diferitelor ţări, — ci noua concepţie geo-politică a lumii, şi în special a celei europene, care impune o apropiere în masă a popoarelor animate de aceleaş idealuri.

Şi după cum am spus mai sus, această posibilitate de apropiere nu o permite decât sportul, deoarece numai prin el reprezentanţii diverselor naţiuni iau contact în masă.

Intâlnirile sportive de ieri, de pildă, dintre selecţionatele germane şi române au fost concludente din acest punct de vedere, dovedindu-se o admirabilă ocazie de manifestare a prieteniei româno-germane.

Şi în special a frăţiei de arme dintre cele două ţări.

Incepând cu jocul de handball, care a adus pe teren prima selecţionată, a armatei germane, — continuând cu jocul dintre echipele reprezentative ale celor două aviaţii şi sfârşind cu matchul vedetă dintre cei mai buni footballişti ai Regatului Român şi Marelui Reich German, partidele de eri de pe stadionul A.N.E.F. au constituit un punct în plus în cimentarea amiciţiei ce s'a creeat între cele două ţări.

A priteniei pe care marile plutocraţii occidentale au încercat inutil să o zădărnicească.

Intâlnirile au avut loc într'o atmosferă extrem de înflăcărată.

Publicul sportiv român, alături de spectatorul sportiv german, alături de soldaţii Fuehrerului Adolf Hitler, a aplaudat în egală măsură fazele frumoase, rezultante ale acţiunilor autohtonilor ca şi pe acelea ale sportivilor adverşi.

Totul a decurs într'o notă de totală înţelegere, de perfectă armonie.

Apoi, cele două muzici, — germană şi română, — au făcut ca imnurile României şi Germaniei să răscolească sufletele celor aproape 40.000 de persoane prezente în tribune, în acelaş grad.

Românii au cântat «Horst Wessel», iar germanii «Trăiască Regele».

Vedeţi, aşadar, că apropierea celor două [illegible] fost pur decorativă, şi a reprezentat simbolul unei indestructibile pritenii.

Trebue remarcată apoi primirea călduroasă ce a fost făcută la sosire ca şi la plecare d-lor Manfred von Killinger, ministrul Germaniei la Bucureşti, generalul von Hansen, şeful misiunii germane în România, general Iacobici, ministrul Apărării Naţionale şi d-lui ministru de Stat Mihail Antonescu, — cari au luat loc în tribuna oficială.

Manifestări ca aceea de ieri, în care poporul şi-a expus limpede simpatiile, simţămintele priteneşti faţă de Marele Reich German, le-am dori cât mai des repetate.

TOMA ALEXANDRESCU

ASPECTE

— Ce număr aveţi dv.?
— La pantofi?
— Nu, la bilet.
— Am numărul... Stai să vedem... Unde naiba am pus contramarca. Nu e nici aici... A, uite-o... numărul... dar ce te interesează pe d-ta ce număr am eu?
— Păi, sunt controlor...
— Daaa?... Poftim atunci: 84!
— Dreapta sau stânga?
— ???
— Vedeţi, e pe părţi aici... Aveţi 84 dreapta sau 84 stânga?
— Da' mai terminaţi odată, dom'le că nu vedem nimic. V'aţi proţăpit aici, dă parcă aveţi temelie în pământ...

Intervenţia domnului în cămaşă «aejalen» şi cu haina pusă pe umeri, are un efect decisiv, căci iată terminată discuţia cu controlorul şi pe mine plasat pe un loc ca toate locurile... gratuite.

Pe teren, două echipe joacă handballl, un sport care e tocmai antidotul foot-ball. Adică, jucătorii joacă numai cu mâinile. Ceeace îl face pe un mucalit să conchidă:
— Eu totuşi cred că portarii nu joacă reglementar.
— ???
— Fiindcă nu apără cu picioarele?

Infine au apărut echipele de foot-ball. Aviatorii germani cu aviatorii români.

Surpriză: pe teren nici o minge, iar jucătorii aştern pe iarbă un... cearceaf.
— Ce, dom'le, vor să se culce?

Nedumerirea vecinului meu din dreapta a fost repede risipită de un avion care evoluând pe deasupra stadionului, lansează o minge, care cade exact pe cearceaf.

Vecinul meu iar e nedumirit:
— Şi ce trebuia să întindă cearceaful? Parcă se rupea ceva în ea dacă ar fi căzut pe iarbă?

După un match, în care aviatorii noştri, dornici de... înălţimi, trag pe deasupra porţii, lucrurile se termină în favoarea germanilor.
— Nu-i nimic, — conchide, optimist şi transpirat, vecinul meu, — ăsta ei, celălalt noi...

Eroii «celuilalt» au apărut pe teren.

Muzicele germană şi română s'au înfrăţit şi notele lui «Deutschland ueber Alles» şi «Horst Wessel», sboară spre seninul cerului. Soldaţii germani din tribune acompaniază vocal muzicile.

Un ropot de aplauze şi înălţătorul «Trăiască Regele» a înlemnit stadionul. Din piepturile valahe, isbucneşte spontan cuvintele imnului regal. Apoi «Deşteaptă-te Române», oţelitorul de suflete, câteva buchete de flori şi... tradiţionala ceremonie s'a terminat...

Klodt prinde... Bindea i s'a pierdut printre picioare.

Un avion lansează balonul necesar (cearceaful n'a mai fost întins. Era bancul prea vechi!) — şi d. Bizic flueră — că d'aia e arbitru — începutul partidei.

«Ai noştri» atacă în trombă, dar germanii trag o bombă şi Pavlovici e nevoit să scoată balonul din poartă (că d'aia e portar!).
— Ne-au luat cam repede... constată vecinul meu, care încă se află la identificarea jucătorilor şi a posturilor pe cari le ocupă.
— Dar Vintilă ce joacă?
— Foot-ball.
— Hm... Nu prea cred.

Cu adevărat, halful Rapidului nu prea a prins « zi bună», fiind altfel la «înălţimea» lui Sony şi a lui Ploeşteanu.

Singur Binduţ — adevărat «baston cu suflet» — se «mişcă» şi dă emoţii portarului german. Lasă, însă, că şi Pavlovici are nişte emoţii când se apropie Binder de el!...
— Vezi, dom'le — constată volubilul meu vecin — deşi Binder e semi-greu, iar Bindea muscă, nu e mare diferenţă între ei.
— Crezi?
— Precis. O singură literă.
— ???
— BindeR... BindeA...

Walter şi apoi Kobiersky ne fac să constatăm la pauză că scorul e de 3-0... Se ştie pentru cine.

Nu s'a aplaudat tot matchul cât se aplaudă acum. Motivul: muzica a cântat «Hora Unirei».

La reîncepere, Ploeşteanu, lovit, e scos pe tuşe. Incă un minut şi iese şi Sfera.
— Ne bat germanii, dom'le, înainte de limită!... — constată un domn îngrijorat şi neras.
— Cum adică?
— Păi, dacă a terminat cu doi jucători în 5 minute, le mai trebue 22 de minute şi 30 secunde şi gata şi cu ceilalţi nouă. Ne învinge prin knock-out!...

Pesimismul domnului neras nu pare întemeiat, căci cei doi răniţi intră pe teren, dar... ce e mai prost, e faptul că odată cu ei intră şi balonul. Acesta însă, în poarta lui Pavlovici.

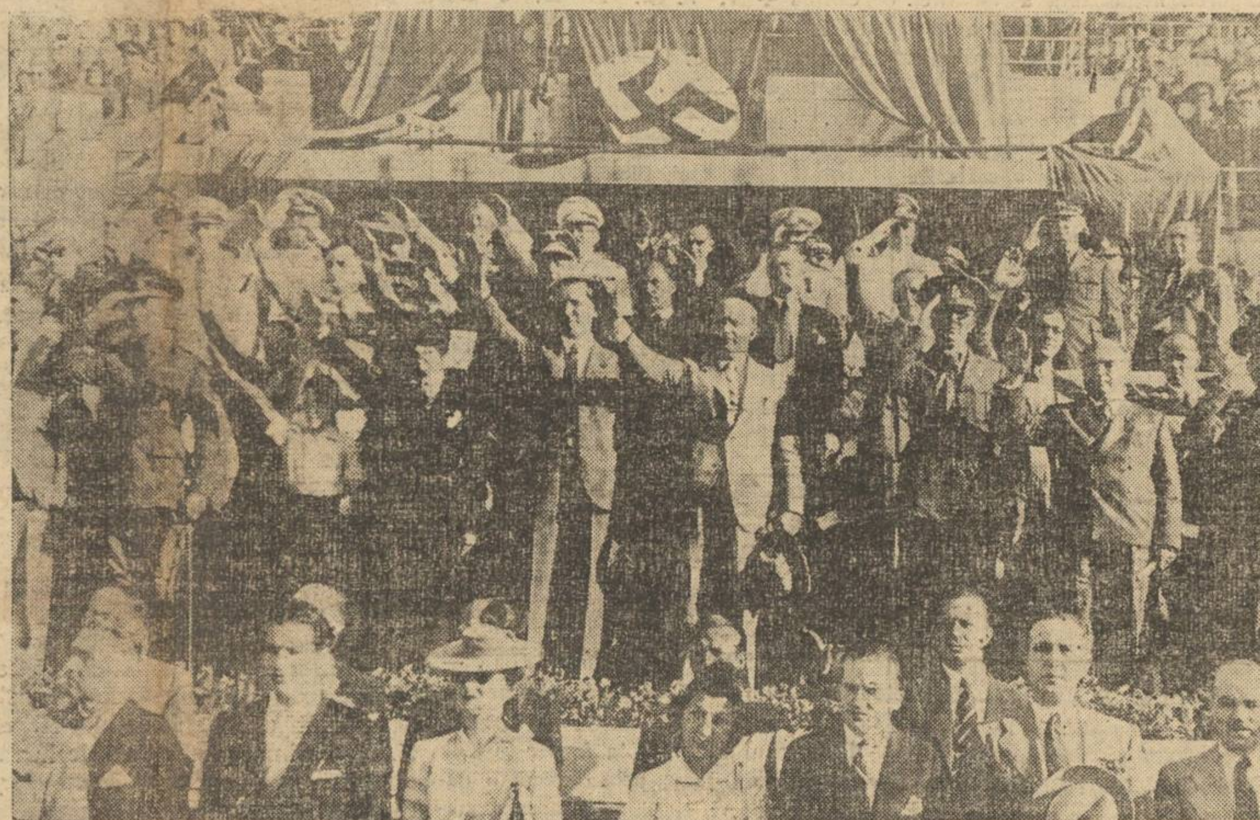
Tribunele s'au consolat cu înfrângerea echipei noastre şi admiră jocul germanilor.
— Joacă bine, dom'le... Nu vezi?... Ştiu ce vor...
— Parcă noi nu ştim ce vor!...
— ???
— Să facă scor.

Fiindcă jocul se apropie de sfârşit, publicul caută să se apropie de ieşiri. Iimitându-l, Ionică Bogdan ia balonul şi se apropie cu el de poarta lui Klodt. Ca să nu mai aibă «de-aface» cu Jones, pasează lui Sony — prietenul său din Obor — şi acesta salvează... onoarea echipei noastre, marcând.

D. Bizic flueră goal şi apoi flueră sfârşitul partidei.

Căci — v'am mai spus-o — d'aia e arbitru!...

Costel Pykomar

Tribuna oficială la matchul de eri.

Matchul

Tribunele A. N. E. F.-ului au fremătat din nou sărbătoreşte ca'n vremurile bune ale football-ului nostru. Aproape 40.000 oameni au ţinut să vadă acest regal — cel puţin aşa se anunţa — neînţelegând să piardă [illegible] în lumea sportivă românească.

Alături de spectatorii români au ţinut să fie de faţă şi mulţi, foarte mulţi ostaşi din misiunea germană, astfel că lupta sportivă de pe teren s'a continuat entuziasmant în tribune, fiecare susţinându-şi călduros echipa.

A fost o atmosferă tinerească, prin excelenţă sportivă, care a contribuit în mod fericit la cimentarea legăturilor de prietenie între România şi marele Reich. Din punctul acesta [illegible] germano-română de ieri a corespuns fără rezerve, dându-ne motive să aşteptăm cu nerăbdare celalt prilej, matchul de atletism germano-român care va avea loc în curând.

Diferenţă de valoare

Desigur între combatanţii de ieri era aprioric o diferenţă certă de valoare pe care noi însă n'am accentuat-o prin scris tocmai fiindcă interesul nostru românesc cerea ca reprezentanţii noştri să uite cât mai mult că au de luptat împotriva unor adversari superiori.

Echipa germană a fost superioară celei româneşti prin:

1) disciplină,
2) rutină şi
3) sistem.

Cu alte cuvinte germanii şi-au păstrat mai bine locurile, nu s'au pierdut în situaţii grele şi au ştiut unde să trimeată mingea atât în apărare cât şi în atac.

Desigur afirmaţiile noastre par simple lucruri comune, fiindcă cele trei condiţiuni îndeplinite de Naţionala Germaniei sunt elementare şi indispensabile oricărei echipe. Numai că ele pot fi îndeplinite într'o măsură mai mare sau mai mică. Ei bine, deşi echipa românească s'a străduit din răsputeri să corespundă, ea a păcătuit tot timpul şi anume:

Primind un goal în primele minute ale matchului, jucătorii au simţit prea grav răspunderea rezultatului final, astfel că şi-au înzecit eforturile. Numai că eforturile acestea se iroseau zadarnic. In loc ca mingea să fie trimisă dela om la om — cum se întâmpla la germani — românii o ţineau prea mult, încerca să dribleze şi în cele din urmă pierdeau. Adică în locul mingii circulau oamenii. A fost primul semn de indisciplină în joc.

De aici se vede că jucătorii noştri de ieri — sau, în orice caz, cei mai mulţi — nu au rutina matchurilor mari.

Apoi, oricât ne-am închipui că footballul se bizueşte mai mult pe talent şi avânt, tot trebue să recunoaştem că, întocmai ca orice luptă, are şi el nevoe de o sistemă — unii îi zic metodă — fiindcă asociaţia implică înţelegere, iar înţelegerea cere norme. Ei bine aceste norme de joc au lipsit echipei noastre sau, dacă au fost date, ele în orice caz au fost eronate. Spre exemplu fundaşii n'au jucat nici în scară, nici cu atac la extreme. Au jucat după sistema naţională «brambura».

Apoi mijlocaşii n'au jucat nici cu interii, nici cu extremele, ci s'au mulţumt să dea mingea înnainte întocmai ca fundaşii. Era deci normal des de apărătorii adverşi. ca mingea să fie interceptată mai

Iată-l pe Pavlovici prinzând sub ochii lui Kobiersky şi Sfera.

O altă greşală a contribuit-o jocul interilor. Fiindcă au vrut ei sau fiindcă au primit dispoziţii în acest sens, interii au jucat prea înainte — pe o linie cu ceilalţi înaintaşi, — deşi se ştie că linia de mijlocaşi avea nevoe de ajutor întâi fiindcă era slabă şi apoi fiindcă avea de luptat împotriva unui atac puternic. Marian a făut câteodată excepţie de la acest joc venind şi înapoi.

Repet, toate acestea în faţa unei echipe cu renume, disciplinate şi rutinate.

Adevărul este însă că nici germanii n'au fost în[illegible]. Deşi d. Herberger [illegible] metoda cea mai bună în selecţionare, lăsând de o parte numele celebre şi folosind jucătorii în cea mai bună formă, naţionala Germaniei n'a prea strălucit fie că s'a resimţit din cauza căldurii prea mari, fie că zilele lungi de călătorie au lăsat urme serioase.

JOC SLAB

Tocmai pentru aceea jocul de ieri n'a fost de clasă prea bună. El n'a fost nici pe departe la înălţimea întâlnirilor de altă dată dintre Germania şi România.

In general s'au făcut greşeli şi de o parte şi de alta. Germanii mai puţine desigur. Au avut un joc de ansamblu mai corect, dar nu au reuşit să domine teritorial.

Victoria lor se explică însă prin extraordinara eficacitate a înaintării, care nu se pierdea în passe inutile atunci când se găsea în careu.

INAINTAREA ROMANEASCA

Alături de înaintarea Germaniei, atacul nostru a fost cu desăvârşire deficitar. Deşi toţi băeţii s'au străduit să realizeze câte ceva, ei n'au reuşit tocmai fiindcă nu s'au putut înţelege. In general au făcut acţiuni individuale, dar Jocul de ansamblu n'a mers decât de vreo două ori: odată la goalul lui Sonny Niculescu şi altădată la un goal ratat de Bindea.

Deasemenea înaintarea noastră nefiind susţinută de mijlocaşi sau fiind servită defectuos, se vedea nevoită să vină înapoi pentru a-şi lua mingea. Lucrul acesta nu l-au făcut numai interii, ci şi ceilalţi.

Jucătorii

Din felul în care vom arăta cum s'au comportat jucătorii, mai ales ai României, se va înţelege mai bine dece naţionala noastră nu putea scoate ieri decât rezultatul acesta. Vom începe cu jucătorii Germaniei.

KLODT este într'adevăr un portar mare. Prinde la fel de bine pe sus şi pe jos, plonjează în careu, punând mingea în joc fie cu mâna fie cu piciorul. Este un portar de clasa vienezului Platzer în forma lui cea mai bună.

JANES are atac sigur la om şi preferă să dea mingea la piciorul partenerului. Tocmai de aceea degajează rar.

BILLMAN a reuşit să-l anihileze pe Bindea. (Germanii joacă cu fundaşii la extreme; halful centru la centrul înaintaş, iar halfii de margine la interi. Sistem aplicat la noi cândva de Platko). Prinde mingea din orice poziţie şi degajează lung.

KUPFER, jucător de temperament, are şi o tehnică perfectă.

ROHDE s'a ţinut tot timpul de joc [illegible] un fect half centru.

KITZINGER, cu intenţii permanent ofensive, a fost un auxiliar folositor inaintării.

LEHNER, la al şaizecilea match internaţional al său, n'a fost într'o zi prea bună.

WALTER de asemenea n'a strălucit.

BINDER în schimb, cu jocul său calm şi lent, cu o technică perfectă şi cu un simţ rar al plasamentului, a reuşit să concretizeze munca echipei sale.

WILIMOWSKY este un inter rapid şi derutant. Se înţelege de minune cu centrul înaintaş şi cu extrema.

KOBIERSKY l-a depăşit regulat pe Vintilă, jucându-l «între doi» cu Wilimowsky.

Din echipa României:

PAVLOVICI a fost inegal. In prima repriză a păcătuit neieşind din poartă. Intr'a doua repriză şi a revenit apărând magistral.

SFERA a muncit mult dar n'a putut supliini lipsurile apărării noastre.

LENGHERIU n'a fost într'o zi bună. De altfel fundaşii noştri nu s'au înţeles deloc, astfel că apărării imediate i se datoreşte scorul exagerat cu care ne-au învins germanii.

VINTILA a fost incontinuu depăşit de adversari.

SIMATOC a făcut şi el tot ce a putut. Mai mult nu i se putea ce-

(Continuarea în pag. 4-a)

M. S. Regele, M. S. Regina Mamă şi Conducătorul Statului, asistând la Derbyul Român. (Citiţi cronica în pag. 5-a)

(Citiţi cronica în pag. 5-a)